

Arrest

nr. 304 143 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERHAEGEN en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger en afkomstig uit het dorp Marco in het district Ghanikhel van de provincie Nangarhar. Op 5 januari 2015 ging uw broer R. bij het leger en werd er een commando. Hij was gestationeerd in Mazar-i-Sharif, maar moest in negen verschillende provincies opdrachten uitvoeren.

Tweeënhalve maand voor de val van de overheid vond uw familie een dreigbrief van de taliban aan jullie deur. Hier stond in dat ze van uw broers werk op de hoogte waren, dat hij moest stoppen en indien hij dit niet deed, de taliban achter u zouden komen. De dag erop belde u naar uw broer en vroeg u hem om te stoppen met zijn werk, wat hij weigerde. Een maand later kreeg u nog zo'n dreigbrief. Ook ditmaal zei uw broer dat hij niet zou stoppen. Op 14 augustus 2021 kreeg uw broer het bevel om van Mazar-i-Sharif naar Kaboel te gaan. Diezelfde dag kwam hij aan in Kaboel en een dag later viel de overheid in Kaboel, waarna hij het land ontvluchtte. Via uw vriend I., wiens eigen vrienden contact hadden met de taliban, hoorde u drie dagen na de val van de overheid dat de taliban naar u op zoek waren. Op 18 augustus 2021 in de ochtend verliet u Afghanistan samen met I.. Diezelfde dag nog kwamen de taliban langs aan uw woning en vroegen ze waar u was. Uw familie verhuisde een dag later naar uw maternale oom in Kaboel. Een dag na uw aankomst in België, op 5 juli 2022, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven. Uw advocaat haalt voorts nog aan dat u aangepast bent aan de Belgische samenleving.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van R.'s taskara; een kopie van zijn legerbadge, geldig van 1 mei 2015 tot 1 mei 2018; een kopie van een legercertificaat waarin staat dat uw broer van 25/11/1393 (Afghaanse kalender; 14 februari 2015 in de Gregoriaanse kalender) tot 31/02/1394 (21 mei 2015) een opleiding volgde; foto's van uw broer op verschillende momenten en op verschillende plekken tijdens zijn job in het leger; foto's van uw broer met enkele kinderen; een foto van u en uw broer samen; foto's van uw broer in een ziekenhuisbed met verwondingen; een video op tiktok waarop te zien is hoe een reporter mee is met een eenheid soldaten terwijl er geschoten wordt en waarbij uw broer in beeld verschijnt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald was u op het moment van uw onderhoud bij de DVZ nog minderjarig en werd u daarom prioritair gehoord in aanwezigheid van uw voogd door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die rekening hield met uw leeftijd, maturiteit en onderwijsniveau. Op 31 mei 2023 werd u evenwel meerderjarig. Het CGVS is daarom van oordeel dat er op het moment van uw onderhoud op 19 juni 2023 geen concrete aanwijzingen meer aanwezig waren waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kon blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigde.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het CGVS werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts heeft u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban omdat u een broer zou hebben die bij het Afghaans leger heeft gediend.

Om te beginnen toont u op geen enkele manier uw eigen identiteit aan. Op de DVZ op 2 maart 2023 maakte u duidelijk dat de Bulgaarse politie uw taskara vernietigde (verklaring DVZ vraag 26) en ook op het CGVS verklaarde u dat u uw taskara bij zich had en dat de Bulgaarse politie deze vernielde (CGVS, p. 11). Hierover rept u bij uw registratie op 5 juli 2022 evenwel met geen woord; u gaf toen aan dat uw taskara zich in Afghanistan bevond (NBMV fiche p. 4). Dit doet de nodige twijfels rijzen bij uw verklaringen over wie u bent. Ook kan bijgevolg niet objectief worden vastgesteld dat u de broer van R. zou zijn, van wie u een kopie van zijn taskara neerlegt. Bovendien is de foto op deze kopie van dermate slechte kwaliteit dat niet kan worden herkend wie daarop afgebeeld staat, noch dat kan worden vastgesteld dat het dezelfde persoon zou betreffen als degene met wie u samen op de foto staat. Dat aan de door u beweerde broerrelatie tussen u en R. geen geloof gehecht kan worden, wordt ook duidelijk door uw wel zeer incoherente verklaringen over het leeftijdsverschil tussen jullie beiden. Tijdens uw registratie hanteerde u een verschil van vier jaar. U was toen 17 jaar oud en verklaarde dat R. ongeveer 21 jaar oud was (NBMV fiche p. 3). Vervolgens verklaarde u dat u 18 bent en hij 25 (CGVS, p. 3), een verschil van zeven jaar. Wanneer u kort hierna gevraagd werd naar een foto zei u dat u daarop 12 of 12,5 jaar oud was en uw broer 16 of 16,5 (CGVS, p. 9), wederom een verschil van vier jaar, om vervolgens weer te zeggen dat hij 25 jaar oud is (CGVS, p. 11) en dus weer een verschil van zeven jaar hanteert. Na confrontatie hiermee verklaarde u die leeftijd gezegd te hebben, maar dat u niet de exacte leeftijd weet van toen met die foto, maar dat u steeds bleef zeggen dat hij nu 25 jaar oud is en dat het een fout van de tolk moet zijn (CGVS, p. 20). Eerst en vooral heeft u op geen enkel moment problemen met de tolk aangehaald. Vervolgens kan het blijven herhalen dat R. anno 2023 25 jaar oud is, geen verschoning bieden voor uw steeds wisselende verklaringen omtrent jullie leeftijdsverschil. Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet doordat R. volgens de taskara d.d. (...) /10/1391 (...) januari 2013) die u van hem neerlegt in 1391 ongeveer tien jaar oud was, wat zou betekenen dat hij ongeveer in 2003 geboren moet zijn. U was bij aankomst in België 17 en uw geboortjaar werd daarom op 2005 gezet. Dit zou aldus

betekenen dat er maar ongeveer twee jaar verschil in leeftijd is tussen u en R. en dat R. op het moment van uw onderhoud op het CGVS ongeveer 20 was, en geen 25, wat toch een aanzienlijk verschil inhoudt. Dat er in Afghanistan niet om leeftijd wordt gegeven (CGVS, p. 10) betekent niet dat u toch enigszins eenduidig mag kunnen schetsen of jullie twee, dan wel vier, of maar liefst zeven jaar van elkaar verschillen. Voorts legt u slechts één foto neer van u en de persoon van wie u beweert dat hij uw broer R. is (CGVS, p. 9). Gelet op het groot aantal foto's die u van uw broer op zijn werk en zelfs met andere kinderen neerlegde, kan en mag er verwacht worden dat u ook meerdere foto's kan neerleggen van u en uw broer samen. Dat u hiertoe niet in staat bent omdat uw toenmalige gsm kapot is (CGVS, p. 10), kan niet weerhouden worden. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat u nog steeds in contact staat met uw broer en hij u via een vriend van alles foto's kon opsturen (CGVS, p. 10). Er kan dus van uitgegaan worden dat hij nog andere foto's van jullie beiden op zijn gsm heeft staan of dat u op een andere wijze via uw familie in Afghanistan, met wie u eveneens nog contact onderhoudt, hieraan kan geraken. Dat u de enige was in uw familie met een gsm en anderen geen gsm konden houden (CGVS, p. 10), is niet meer dan een blote verklaring. Zowel u als uw broer R. hebben immers een gsm. Op basis van voorgaande elementen kan geenszins worden aangenomen dat er enige familieband bestaat tussen u en R..

Vervolgens legt u ongeloofwaardige verklaringen af over het werk van R. bij het leger. Zo zei u bij de DVZ dat hij ongeveer acht jaar in het leger zat (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 2 maart 2023, vraag 3.5). U herhaalde dit op het CGVS (CGVS, p. 11), maar zei hier ook bij dat hij op 5 januari 2015 begon (CGVS, p. 11) en op 14 augustus 2021, met de val van de overheid, stopte (CGVS, p. 7-8). Dit komt overeen met een periode van zes en half jaar. Indien hij zes en half of acht jaar werkte als soldaat, en hij nu 25 jaar oud is, zoals u meermaals beweerde, was hij 23 jaar oud ten tijde van de val van de overheid en dus 15 of 16,5 toen hij startte, wat neerkomt op het jaar 2013 of 2014 (en niet januari 2015). Zelfs in Afghanistan is het weinig aannemelijk dat hij in het leger kon starten op deze prille leeftijd. Op basis van de taskara die u neerlegt, volgens dewelke R. in 2013 ongeveer tien jaar was, zou hij in 2015 – het jaar dat u noemt en ook op de legerdocumenten wordt vermeld - amper 12 jaar geweest zijn, wat het al helemaal ongeloofwaardig maakt dat hij zich bij het leger en zelfs bij de speciale commando-eenheden zou hebben kunnen aansluiten. Vervolgens weet u niets over hoe uw broer bij de commando-eenheden binnen geraakt is, terwijl dat volgens u eigenlijk al zeer veel betekent (CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u nog zeer jong was toen hij bij de commando's ging en hij u toen zei dat u niet moest tussenkomen (CGVS, p. 20). Deze rechtvaardiging gaat echter niet op aangezien u nog steeds contact heeft met uw broer (CGVS, p. 4) en navraag had kunnen doen over zijn werk. Daarnaast weet u nauwelijks iets over de taken en rol die uw broer had bij de commando's. U weet enkel dat hij een soldaat was, een M4 of PK gebruikte, in Mazar-i-Sharif gestationeerd was en in negen verschillende provincies moest gaan vechten (CGVS, p. 12-13). Gewezen op uw wel zeer beperkte kennis ondanks dat u nog met hem in contact staat, verklaarde u nogmaals dat u te jong was en dat hij u hierover iets zou vertellen zodra u de correcte leeftijd bereikt had (CGVS, p. 21). Echter, aangezien u nog steeds met hem in contact staat en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op basis van bedreigingen die u ontving omwille van zijn werk, kan en mag er verwacht worden dat u navraag deed bij hem over zijn werk, quod non in casu. Dergelijke houding komt uw geloofwaardigheid geenszins ten goede. Tot slot verklaarde u dat R. op 14 augustus 2021 orders kreeg om van Mazar-i-Sharif naar Kaboel te trekken (CGVS, p. 7-8). Hieraan kan niet het minste geloof gehecht worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Mazar-i-Sharif op 14 augustus 2021 in handen van de taliban viel nadat het leger zich overgaf. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat hij een order van zijn commandant kreeg om zijn wapen op te nemen en naar Kaboel te trekken (CGVS, p. 21). Dat uw broer op datzelfde moment orders zou gekregen hebben om van Mazar-i-Sharif naar Kaboel te trekken, strookt dus niet met de werkelijkheid. Zelfs als hij vlak voor de overgave orders gekregen zou hebben, dan nog kan niet ingezien worden hoe hij een stad die op dat eigenste moment belegerd werd en die op het punt stond te vallen, kon verlaten met zijn wapen, langs de taliban kon passeren en helemaal zonder problemen in Kaboel kon raken. Ook aan de problemen met de taliban, die voortvloeien uit de job die uw broer deed, kan geen geloof gehecht worden. Tijdens uw registratie sprak u over twee huiszoeken in uw woning door de taliban voor uw vertrek (NBMV fiche p. 4). Bij de DVZ en op het CGVS verklaarde u dat u twee dreigbrieven kreeg van de taliban (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 2 maart 2023, vraag 3.5 en CGVS, p. 16-18). Gewezen op dit verschil verklaarde u dat u nog maar recent aangekomen was, dat u geslagen werd, honger en dorst geleden had. U zei dat u vijf dagen lang niet gegeten had en uw hoofd niet in een goede staat was (CGVS, p. 21). Uw advocaat voegde hier nog aan toe dat u nog jong was en toen nog niet over een voogd of advocaat beschikte (CGVS, p. 22). Deze rechtvaardigingen kunnen evenwel niet weerhouden worden. Zelfs indien u dergelijke zaken onderweg meegemaakt heeft en niet over een voogd of advocaat beschikte, dan nog kan dit niet verklaren waarom u bij uw registratie twee huiszoeken vermeld zou hebben als hier niets van aan was. Vervolgens is het weinig aannemelijk dat de taliban heimelijk een brief aan jullie poort zouden hangen (CGVS, p. 19) terwijl ze uw dorp controleerden en er openlijk rondliepen (CGVS, p. 14-15) en u aldus in persoon hun dreigement konden overbrengen, wat veel effectiever is. Hierop repliceerde u louter dat dit hun regel is, dat ze je eerst waarschuwen, verbaal of op papier (CGVS, p. 21). Hiermee slaagt u er evenwel niet in om uit te leggen waarom ze geen van beide keren u in persoon zouden aanspreken, zeker nadat na hun eerste brief was gebleken dat hier geen gehoor aan gegeven werd. Het is bovendien niet aannemelijk dat u na de ontvangst van die dreigbrieven gewoon thuis zou blijven wonen en uw broer niets zou zeggen over wat

jullie eventueel konden of moesten doen (CGVS, p. 18-19). Geconfronteerd hiermee en met de vraag waarom uw broer bijvoorbeeld niet voorstelde om naar Kaboel te gaan waar uw maternale oom woont, antwoordde u dat u niet zo dicht staat bij uw maternale oom en dat het uw moeder was die hem steeds bezocht (CGVS, p. 21). Aangezien uw hele familie de dag nadat u zelf het land ontvlucht was, naar Kaboel trok en er sindsdien inwoont bij uw maternale oom (CGVS, p. 3), kan niet worden aangenomen dat u niet naar daar zou kunnen gaan omdat het enkel uw moeder was die hem bezocht. Daarnaast is het niet aannemelijk dat I. op de hoogte zou zijn geweest dat de taliban achter u aan wouden gaan. De taliban deelden immers met niemand in het dorp wat ze allemaal deden (CGVS, p. 15). Hierop repliceerde u louter dat u dit niet wist en uw vriend u opbelde om te zeggen dat ze achter u aankwamen (CGVS, p. 21). De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt enkel nog versterkt door het gegeven dat I. zelf met u meeging naar Kaboel omdat zijn vader in het leger zat (CGVS, p. 19). Dat de taliban vrienden van hem dergelijke informatie zouden bezorgen, die ze op hun beurt aan I. konden doorspelen is, gelet op zijn profiel als zoon van een militair, allesbehalve waarschijnlijk. Tot slot zei u bij de DVZ niets over de inval door de taliban die nog op dezelfde dag plaatsvond als uw vertrek (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd zei u dat er u hier niets over gevraagd werd en u kort moest antwoorden (CGVS, p. 21). Echter, van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag er verwacht worden dat hij, zodra hij hiertoe de kans krijgt, spontaan alle elementen uit de doeken doet waarom hij zijn land diende te ontvluchten en om internationale bescherming verzoekt. Er werd u bij de DVZ overigens wel degelijk gevraagd of u nog iets toe te voegen had en of u nog andere problemen had. Ook bij die vragen repte u met geen woord over de komst van de taliban de dag van uw vlucht. Bovendien had ook uw toenmalige voogd niets meer toe te voegen, behalve dat uw broer in het ziekenhuis lag in Turkije (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 2 maart 2023, vragen 3.7, 3.8 en 3.9).

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te veranderen. De kopie van de taskara op naam van ene R. en de foto waarop u naar eigen zeggen met hem staat werden reeds besproken. De kopies van de legerbadge en het certificaat, en de video en de legerfoto's tonen enkel aan dat deze persoon in het leger gediend heeft, maar niet wie deze persoon is. Er is immers geen enkele objectief aangetoonde familieband tussen jullie beiden (cfr. supra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 16 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatieverrichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatieverrichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stellen dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riepen daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen en dus nood heeft aan internationale bescherming.

Wanneer er aan u gevraagd werd of u omwille van redenen die te maken hebben met uw verblijf in België niet terug kan naar Afghanistan, verwees u louter naar de problemen waarvoor u het land verliet (CGVS, p. 17). Uw advocaat haalde weliswaar aan dat u geïntegreerd bent in het Belgisch leven: u spreekt bijna perfect Nederlands, heeft een groot vriendennetwerk van Oekraïense en Belgische kinderen, met wie u wel eens buiten speelt of samen iets eet, en zou in de zomervakantie een vakantiejob gaan doen (CGVS, p. 7, 22). Deze zaken getuigen weliswaar van een zekere integratie in de Belgische samenleving, maar kunnen niet zonder meer gelijkgesteld worden met (gepercipieerde) verwestering. Ofschoon u als minderjarige uw land verliet, heeft het merendeel van uw vormende jaren zich in Afghanistan, in de Pasjtoe gemeenschap afgespeeld en zijn er aldus geen redenen waarom u zich niet opnieuw zou kunnen conformeren aan de lokale gewoontes. U onderhoudt overigens nog steeds contact met uw familie in Afghanistan.

In uw geval worden aldus geen of onvoldoende concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan (cf. supra) dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 7 december 2023 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 15 december 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 juncto 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 10 lid 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst bespreekt verzoeker op theoretische wijze het hoger belang van het kind.

Vervolgens bespreekt verzoeker op omstandige wijze de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek, zoals de samenwerkingsplicht en de landeninformatie.

Verder wijst hij op het tekort aan informatie en betoogt hij op omvattende wijze het algemene gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren.

Daarnaast bespreekt hij op theoretische wijze de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om de risico's voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen.

Vervolgens benadrukt hij op omstandige wijze de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Hij bespreekt zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering in concreto.

Verder bespreekt verzoeker het talibanbestuur op zich en de implicaties ervan voor de Afghaanse burgers.

Hierna stipt hij op omstandige wijze de essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling aan.

Voorts bespreekt hij zijn “*cumulatief risicoprofiel*”.

Tot slot wordt in het verzoekschrift ingegaan op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en 's Raads rechtspraak.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- e-mailuitwisseling met FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade over een periode van 8 februari 2023 tot 17 april 2023;
- attest van de Afghaanse ambassade te Brussel van 2 mei 2023;
- een getuigenverklaring van 13 november 2023 van K. H. , coördinator van het OKAN Provil en K. V. M., vervolgschoolcoach OKAN;
- verzoekers OKAN schoolrapport “*periode 2*” van 29 maart 2023 voor het schooljaar 2022-2023;
- zijn OKAN schoolrapport “*periode 1*” van 21 december 2022 voor het schooljaar 2022-2023;
- een getuigenverklaring van 26 oktober 2023 van C. S., sociaal assistent bij Fedasil te Lommel;
- een getuigenverklaring van D. V. L., sociaal begeleider AMA-dienst bij Fedasil te Lommel;
- een getuigenverklaring van E. S., lesgever en zijn trajectbegeleider bij het LIGO;
- een getuigenverklaring van R. S., de voormalige voogd;
- verschillende foto's.

3.2.2. Verweerder verwijst in zijn verweernota van 7 december 2023 als bijlage naar (de weblinks van) volgende rapporten:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

3.2.3. Op 29 februari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- EUAA, “Afghanistan-Country Focus” van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

3.2.4. Verzoeker brengt op 5 maart 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- een getuigenverklaring van A. S., sociaal assistent bij Fedasil te Lommel.
- foto's van zijn rapport “*periode 1*” bij LIGO;
- verschillende foto's;
- een foto van zijn deelcertificaat “*BE NT 2 – Breakthrough 3*” van 18 oktober 2023;
- een foto van zijn deelcertificaat “*BE NT2 – Breakthrough 4*” van 5 december 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald was u op het moment van uw onderhoud bij de DVZ nog minderjarig en werd u daarom prioritair gehoord in aanwezigheid van uw voogd door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die rekening hield met uw leeftijd, maturiteit en onderwijsniveau. Op 31 mei 2023 werd u evenwel meerderjarig. Het CGVS is daarom van oordeel dat er op het moment van uw onderhoud op 19 juni 2023 geen concrete aanwijzingen meer aanwezig waren waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kon blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigde. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het CGVS werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door het “hoger belang van het kind” en zijn aankomst in België op zeventienjarige leeftijd te benadrukken, brengt verzoeker, in wiens hoofde als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen en steunmaatregelen werden verleend, geen dienstige elementen bij die afbreuk kunnen doen aan voorgaande pertinente motieven.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan een vervolging door de taliban omdat zijn broer werkzaam was voor het Afghaanse nationale leger.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoeker om te beginnen op geen enkele manier zijn eigen identiteit aantoont. Bij de Dienst vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 2 maart 2023 maakte verzoeker duidelijk dat de Bulgaarse politie zijn taskara vernietigde en ook op het CGVS verklaarde hij dat hij zijn taskara bij zich had en dat de Bulgaarse politie deze vernielde. Hierover repte verzoeker bij zijn registratie op 5 juli 2022 evenwel met geen woord; verzoeker gaf toen aan dat zijn taskara zich in Afghanistan bevond. Dit doet de nodige twijfels rijzen bij zijn verklaringen over wie hij is. Ook kan bijgevolg niet objectief worden vastgesteld dat verzoeker de broer van R. zou zijn, van wie hij een kopie van zijn taskara neerlegt. Bovendien is de foto op deze kopie van dermate slechte kwaliteit dat niet kan worden herkend wie daarop afgebeeld staat, noch kan worden vastgesteld dat het dezelfde persoon zou betreffen als degene met wie verzoeker samen op de foto staat. Dat aan de door verzoeker beweerde broerrelatie tussen hem en R. geen geloof gehecht kan worden, wordt ook duidelijk door zijn wel zeer incoherente verklaringen over het leeftijdsverschil tussen hen beiden. Tijdens zijn registratie hanteerde verzoeker een verschil van vier jaar. Verzoeker was toen 17 jaar oud en verklaarde dat R. ongeveer 21 jaar oud was. Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij 18 is en zijn broer 25, een verschil van zeven jaar. Wanneer verzoeker kort hierna gevraagd werd naar een foto zei hij dat hij daarop 12 of 12,5 jaar oud was en zijn broer 16 of 16,5, wederom een verschil van vier jaar, om vervolgens weer te zeggen dat hij 25 jaar oud is en dus weer een verschil van zeven jaar hanteert. Na confrontatie hiermee verklaarde verzoeker die leeftijd gezegd te hebben, maar dat hij niet de exacte leeftijd weet van toen met die foto, maar dat hij steeds bleef zeggen dat hij nu 25 jaar oud is en dat het een fout van de tolk moet zijn. Eerst en vooral heeft verzoeker op geen enkel moment problemen met de tolk aangehaald. Vervolgens kan het blijven herhalen dat R. anno 2023 25 jaar oud is, geen verschoning bieden voor zijn steeds wisselende verklaringen omtrent hun leeftijdsverschil. Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet doordat R. volgens de taskara van (...) / 10/1391 (...) januari 2013) die verzoeker van zijn broer neerlegt in 1391 ongeveer tien jaar oud was, wat zou betekenen dat zijn broer ongeveer in 2003 geboren moet zijn. Verzoeker was bij aankomst in België 17 en zijn geboortjaar werd daarom op 2005 gezet. Dit zou aldus betekenen dat er maar ongeveer twee jaar verschil in leeftijd is tussen verzoeker en R. en dat R. op het moment van zijn onderhoud op het CGVS ongeveer 20 was, en geen 25, wat toch een aanzienlijk verschil inhoudt. Dat er in Afghanistan niet om leeftijd wordt gegeven betekent niet dat verzoeker toch enigszins eenduidig mag kunnen schetsen of zij twee, dan wel vier, of maar liefst zeven jaar van elkaar verschillen. Voorts legt verzoeker slechts één foto neer van hemzelf en de persoon van wie hij beweert dat die zijn broer R. is. Gelet op het groot aantal foto's die verzoeker van zijn broer op zijn werk en zelfs met andere kinderen neerlegde, kan en mag er verwacht worden dat hij ook meerdere foto's kan neerleggen van hem en zijn broer samen. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt omdat zijn toenmalige gsm kapot is, kan niet weerhouden worden. Uit zijn eigen verklaringen blijkt immers dat verzoeker nog steeds in contact staat met zijn broer en hij hem via een vriend van alles foto's kon opsturen. Er kan dus van uitgegaan worden dat zijn broer nog andere foto's van hen beiden op zijn gsm heeft staan of dat verzoeker op een andere wijze via zijn familie in Afghanistan, met wie hij eveneens nog contact onderhoudt, hieraan kan geraken. Dat verzoeker de enige was in zijn familie met een gsm en anderen geen gsm konden houden, is niet meer dan een blote verklaring. Zowel verzoeker als zijn broer R. hebben immers een gsm. Op basis van voorgaande elementen kan geenszins worden aangenomen dat er enige familieband bestaat tussen verzoeker en R.;

ii) verzoeker vervolgens ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het werk van R. bij het leger. Zo zei verzoeker bij de DVZ dat zijn broer ongeveer acht jaar in het leger zat. Verzoeker herhaalde dit op het CGVS, maar zei hier ook bij dat hij op 5 januari 2015 begon en op 14 augustus 2021, met de val van de overheid, stopte. Dit komt overeen met een periode van zes en een half jaar. Indien zijn broer zes en een half of acht jaar werkte als soldaat, en hij nu 25 jaar oud is, zoals verzoeker meermaals beweerde, was hij 23 jaar oud ten tijde van de val van de overheid en dus 15 of 16,5 toen hij startte, wat neerkomt op het jaar 2013 of 2014 (en niet januari 2015). Zelfs in Afghanistan is het weinig aannemelijk dat zijn broer in het leger kon starten op deze prille leeftijd. Op basis van de taskara die verzoeker neerlegt, volgens dewelke R. in 2013 ongeveer tien jaar was, zou hij in 2015 – het jaar dat verzoeker noemt en ook op de legerdocumenten wordt vermeld – amper 12 jaar geweest zijn, wat het al helemaal ongeloofwaardig maakt dat hij zich bij het leger en zelfs bij de speciale commando-eenheden zou hebben kunnen aansluiten. Vervolgens weet verzoeker niets over hoe zijn broer bij de commando-eenheden binnen geraakt is, terwijl dat volgens hem eigenlijk al zeer veel betekent. Hiermee geconfronteerd, stelt verzoeker dat hij nog zeer jong was toen zijn broer bij de commando's ging en hij hem toen zei dat hij niet moest tussenkomen. Deze rechtvaardiging gaat echter niet op aangezien verzoeker nog steeds contact heeft met zijn broer en navraag had kunnen doen over zijn werk. Daarnaast weet verzoeker nauwelijks iets over de taken en rol die zijn broer had bij de commando's. Verzoeker weet enkel dat hij een soldaat was, een M4 of PK gebruikte, in Mazar-i-Sharif gestationeerd was en in negen verschillende provincies moest gaan vechten. Gewezen op zijn wel zeer beperkte kennis ondanks dat verzoeker nog met zijn broer in contact staat, verklaarde hij nogmaals dat hij te jong was en dat zijn broer hem hierover iets zou vertellen zodra hij de correcte leeftijd bereikt had. Echter, aangezien verzoeker nog steeds met zijn broer in contact staat en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op basis van bedreigingen die hij ontving omwille van diens werk, kan en mag er verwacht worden dat hij navraag deed bij zijn broer over zijn werk, quod non in casu. Dergelijke houding komt verzoekers geloofwaardigheid geenszins ten goede. Tot slot verklaarde verzoeker dat R. op 14 augustus 2021 orders kreeg om van Mazar-i-Sharif naar Kaboel te trekken. Hieraan kan niet het minste geloof gehecht worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Mazar-i-Sharif op 14 augustus 2021 in handen van de

taliban viel nadat het leger zich overgaf. Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoeker dat zijn broer een order van zijn commandant kreeg om zijn wapen op te nemen en naar Kaboel te trekken. Dat zijn broer op datzelfde moment orders zou gekregen hebben om van Mazar-i-Sharif naar Kaboel te trekken, strookt dus niet met de werkelijkheid. Zelfs als hij vlak voor de overgave orders gekregen zou hebben, dan nog kan niet ingezien worden hoe hij een stad die op dat eigenste moment belegerd werd en die op het punt stond te vallen, kon verlaten met zijn wapen, langs de taliban kon passeren en helemaal zonder problemen in Kaboel kon raken;

iii) ook aan de problemen met de taliban, die voortvloeien uit de job die zijn broer deed, geen geloof kan worden gehecht. Tijdens zijn registratie sprak verzoeker over twee huiszoekingen in zijn woning door de taliban voor zijn vertrek. Bij de DVZ en op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij twee dreigbrieven kreeg van de taliban. Gewezen op dit verschil verklaarde verzoeker dat hij nog maar recent aangekomen was, dat hij geslagen werd, honger en dorst geleden had. Verzoeker zei dat hij vijf dagen lang niet gegeten had en zijn hoofd niet in een goede staat was. Zijn advocaat voegde hier nog aan toe dat verzoeker nog jong was en toen nog niet over een voogd of advocaat beschikte. Deze rechtvaardigingen kunnen evenwel niet weerhouden worden. Zelfs indien verzoeker dergelijke zaken onderweg meegemaakt heeft en niet over een voogd of advocaat beschikte, dan nog kan dit niet verklaren waarom verzoeker bij zijn registratie twee huiszoekingen vermeld zou hebben als hier niets van aan was. Vervolgens is het weinig aannemelijk dat de taliban heimelijk een brief aan hun poort zouden hangen terwijl ze zijn dorp controleerden en er openlijk rondliepen en verzoeker aldus in persoon hun dreigement konden overbrengen, wat veel effectiever is. Hierop repliceerde verzoeker louter dat dit hun regel is, dat ze hem eerst waarschuwen, verbaal of op papier. Hiermee slaagt verzoeker er evenwel niet in om uit te leggen waarom ze geen van beide keren hem in persoon zouden aanspreken, zeker nadat na hun eerste brief was gebleken dat hier geen gehoor aan gegeven werd. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker na de ontvangst van die dreigbrieven gewoon thuis zou blijven wonen en zijn broer niets zou zeggen over wat hen eventueel konden of moesten doen. Geconfronteerd hiermee en met de vraag waarom zijn broer bijvoorbeeld niet voorstelde om naar Kaboel te gaan waar zijn maternale oom woont, antwoordde verzoeker dat hij niet zo dicht staat bij zijn maternale oom en dat het zijn moeder was die hem steeds bezocht. Aangezien zijn hele familie de dag nadat verzoeker zelf het land ontvlucht was, naar Kaboel trok en er sindsdien inwoont bij zijn maternale oom, kan niet worden aangenomen dat verzoeker niet naar daar zou kunnen gaan omdat het enkel zijn moeder was die hem bezocht. Daarnaast is het niet aannemelijk dat I. op de hoogte zou zijn geweest dat de taliban achter verzoeker aan zouden gaan. De taliban deelden immers met niemand in het dorp wat ze allemaal deden. Hierop repliceerde verzoeker louter dat hij dit niet wist en zijn vriend hem opbelde om te zeggen dat ze achter hem aankwamen. De ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt enkel nog versterkt door het gegeven dat I. zelf met verzoeker meeging naar Kaboel omdat diens vader in het leger zat. Dat de taliban vrienden van hem dergelijke informatie zouden bezorgen, die ze op hun beurt aan I. konden doorspelen is, gelet op zijn profiel als zoon van een militair, allesbehalve waarschijnlijk. Tot slot zei verzoeker bij de DVZ niets over de inval door de taliban die nog op dezelfde dag plaatsvond als zijn vertrek. Hiermee geconfronteerd zei verzoeker dat er hem hier niets over gevraagd werd en hij kort moest antwoorden. Echter, van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag er verwacht worden dat hij, zodra hij hiertoe de kans krijgt, spontaan alle elementen uit de doeken doet waarom hij zijn land diende te ontvluchten en om internationale bescherming verzoekt. Er werd verzoeker bij de DVZ overigens wel degelijk gevraagd of hij nog iets toe te voegen had en of hij nog andere problemen had. Ook bij die vragen repte verzoeker met geen woord over de komst van de taliban de dag van zijn vlucht. Bovendien had ook zijn toenmalige voogd niets meer toe te voegen, behalve dat zijn broer in het ziekenhuis lag in Turkije.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker volhoudt een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn broer, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat de beweerde broerrelatie niet vaststaat en aan de beweerde werkzaamheden van deze broer geen geloof kan worden gehecht, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoeker niet te kennen gaf dat zijn familieleden op heden na zijn vertrek nog problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn beweerde broer (persoonlijk onderhoud van 19 juni 2023, p. 4).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn voorgehouden broer niet zonder meer een actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Waar verzoeker nog aanvullende foto's uit Afghanistan bijbrengt en hiermee de familiale band met zijn broer wenst te bewijzen, merkt de Raad op dat verweerder erop dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan vastgesteld worden dat het drie foto's betreffen met allemaal mannen op die op hetzelfde moment zijn genomen. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat het om de familieleden van verzoeker gaat. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet dat er ernstige vragen rijzen bij de door verzoeker aangemeten identiteit gezien de tegenstrijdige verklaringen over zijn taskara en de leeftijd van hemzelf en zijn broer. Ook kan herhaald worden dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het werk van deze broer bij het leger. Verzoeker brengt geen overtuigende argumenten aan die de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5.2. In het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota wordt tevens gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte

landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing, verweernota en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing en verweernota aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker bij het verzoekschrift en middels zijn aanvullende nota verschillende lovende getuigenverklaringen, zijn schoolrapporten, foto's en ter staving van zijn activiteiten en vrijwilligerswerk in een bejaardentehuis neerlegt en waar hij betoogt in zijn verzoekschrift dat hij slechts zestien jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan en zeventien jaar bij zijn aankomst in België, hij reeds anderhalf jaar in Europa verblijft en ruim 2,5 jaar buiten Afghanistan, hij zich al dan niet bewust heeft aangepast aan de geldende waarden en normen, hij goed geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, hij regelmatig naar school gaat en OKAN lessen volgde, hij na tien maanden OKAN mocht doorstromen naar het BENO en hier verder Nederlands leert, houtbewerking, koken, elektriciteit, schilderen enzovoort volgt, hij les heeft gevolgd in een gemeente omgeving in een klas met zowel jongens als meisjes met verschillende culturele en religieuze achtergrond, hij studentenwerk heeft gedaan, hij in zijn vrije tijd afspreekt met vrienden, soms naar feestjes, naar de rommelmarkt en naar de bibliotheek gaat, hij vrijwilligerswerk doet en actief is op sociale media, de bewering dat hij vlot (fysiek) contact maakt met westerse meisjes en waar verzoeker ter terechtzitting een beetje Nederlands spreekt, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en al dan niet regelmatige activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Ook ter terechtzitting wordt geen verdere verduidelijking hiervan verschaft, waarbij de raadsman de getuigenverklaringen en activiteiten in België benadrukt en verzoeker zich beperkt tot het beklemtonen van zijn verblijf in België en zijn integratie zoals onder meer blijkt uit zijn opleiding in België en het betoog dat hij in zijn vrije tijd op stap gaat, gaat gaan helpen en vrienden heeft.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn zestien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de zesde graad lager onderwijs naar school ging en een eigen winkel had (Verklaring DVZ van 2 maart 2023, p. 6-7; persoonlijk onderhoud van 19 juni 2023, p. 5-6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie jongere broers en zus bij zijn maternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 3). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij één keer per week of één keer per maand contact heeft met zijn familie en hij zijn familie ten tijde van het persoonlijk onderhoud twee of drie dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 4).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, verklaarde de islam (soenniet) als religie te hebben en in België naar de moskee te gaan (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5).

Waar verzoeker stelt dat hij actief is op sociale media, waarbij hij louter verwijst naar een Tiktok-account, kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische

berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geïndiceerd te worden.

Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder naliel een concreet en grondig onderzoek te voeren naar zijn leven in België en de mogelijke indicaties dat hij een risico loopt bij een terugkeer om als verwesterd beschouwd te worden, hij slechts zeer kort bevraagd werd over zijn leven en activiteiten in België en verweerder zijn school, werk, taal en sociaal netwerk volledig over het hoofd ziet, kan hij allerm minst de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing, in de verweernota en evenmin bovenstaande bevindingen ontkrachten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met verzoekers vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering en de opgeworpen concrete elementen hierbij. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk uitdrukkelijk bevraagd werd naar redenen die te maken hebben met zijn verblijf in België waardoor hij niet terug kan keren doch hij hier louter verwees naar de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan zonder gewag te maken van enige vrees omwille van een verwestering (persoonlijk onderhoud van 19 juni 2023, p. 17). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gepeild naar verzoekers activiteiten in België (persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Daarnaast stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd werd aangaande de opmerkingen van verzoekers raadsheer aan het einde van het persoonlijk onderhoud inzake verzoekers verblijf in België en integratie hier (persoonlijk onderhoud, p. 22). Voorts moet de Raad er nog op wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker niet uitvoeriger gehoord werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud omtrent zijn vermeende verwestering hem geenszins de mogelijkheid ontnomen heeft om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker dit kan bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering te duiden.

Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en in verzoekers aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van oktober 2022 in zijn verzoekschrift en de Nansen nota van november 2023 in zijn aanvullende nota en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota's en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een

eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Wat betreft verzoekers betoog in dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdendeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Wat betreft het bij de aanvullende nota gevoegde emailverkeer gedateerd tussen 8 februari 2023 en 17 april 2023 met S. C. werkzaam bij de Federale overheidssdienst Buitenlandse zaken, laat deze informatie geen andere beoordeling toe. Vooreerst wijst de Raad erop dat het emailverkeer in casu geen betrekking heeft op verzoeker, verder stipt de Raad aan dat uit het emailverkeer blijkt dat België het talibanregime in Afghanistan niet erkent, de Afghaanse ambassade consulaire diensten blijft verstrekken aan Afghanen en er technische problemen zijn om een nieuw paspoort te verstrekken aan Afghanen. Ook de overige door verzoeker aangehaalde informatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota kunnen niet anders doen oordelen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie jongere broers en zus bij zijn maternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 2 maart 2023, p.

9; persoonlijk onderhoud van 19 juni 2023, p. 3). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij één keer per week of één keer per maand contact heeft met zijn familie en hij zijn familie ten tijde van het persoonlijk onderhoud twee of drie dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 4). Tot slot verklaarde verzoeker nog dat zijn reisweg 7000 euro kostte (Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en

gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar en zijn familie zou op heden in de provincie Kaboel verblijven. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Waar in het verzoekschrift en aanvullende nota wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota doorspekt zijn met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de

toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.11. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 24 van het Handvest, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker thans meerderjarig is.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid een voogd werd toegewezen. Bij de beoordeling van zijn verklaringen werd overigens rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kreeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten, thans of ten tijde zijn van minderjarigheid niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.13. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.14. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormelde artikelen worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

3.3.15. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, moet de Raad erop wijzen dat, hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang (vervat in onder meer artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet) niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker, die ondertussen meerderjarig is, het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

3.3.16. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.17. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU